

מבארת הגמרא: דָּקְנוּ, נוֹשָׂא אַדָּם אֲנוֹסֵת אֲבִיו וּמְפֹתֵת אֲבִיו, ואף
 שאסרה תורה לבוא על אשת אביו בכתוב (ויקרא יח ח) 'עֲרֹת אִשְׁתִּי
 אֲבִיךָ לֹא תִגְלֶה', אלו מותרות לו, כיון ש'אשת' הוא מלשון אישות,
 ואין אישות אלא על ידי קדושי, ואלו שלא נתקדשו לאביו אינן
 בכלל 'אשת אביך' שאסרה תורה. וכן נושא אדם את אנוסת בנו
 וּמְפֹתֵת בְּנוֹ, ואף שאסרה תורה לבוא על כלתו בכתוב (שם יח טו)
 'עֲרֹת כְּלִתְךָ לֹא תִגְלֶה', אלו מותרות לו, כיון שאין 'כלה' אלא
 אשה מקודשת וראויה לחופה, ואלו שלא התקדשו לבנו אינן
 ראויות להכנס עמו לחופה, ואינן בכלל כלתו שאסרה עליו. רבי
 יְהוּדָה אוֹסֵר בְּאֲנוּסֵת אֲבִיו וּמְפֹתֵת אֲבִיו, ואף שאינן בכלל 'אשת
 אביך'. וְאָמַר רַב יְהוֹשֻׁעַ בְּרַב חֲמַי מְעַלְמָא דְרַבִּי יְהוּדָה, משום
 דְּכִתְיִב (דברים כג א) 'לֹא יִקַּח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֲבִיו וְלֹא יִגְדַּל בְּנָהּ אֲבִיו',
 ומשמעות סוף הכתוב היא, כְּנָה שְׂרָאָה אֲבִיו – אשה שבא אביו
 עליה אף בלא קידושי, לֹא יִגְדַּל – לא יבוא הבן עליה. מבארת
 הגמרא: וּמִמָּאִי דְּכִנְפָא אֲבִיו' אכן פְּאַנוּסָה כְּתִיב, מְעִילָנְיָה דְּקָרָא –
 דבר זה נלמד מהאמור בפרשה שלמעלה מכתוב זה. דְּכִתְיִב
 בפרשת אונס (דברים כב כט) 'וַיִּזְנֶת הָאִישׁ הַשְּׂכָב עִמָּהּ לְאִבֵּי הַנְּעֻרָה
 חֲמִשִּׁים כֶּסֶף', וּסְמִיךָ לִיה 'לֹא יִקַּח אִישׁ וּגְו' וְלֹא יִגְדַּל בְּנָהּ אֲבִיו',
 ומסמיכות פרשת אנוסה לפרשת גילוי כנף אביו למדנו ש'כנף
 אביו' היינו אנוסה כמו בפרשה הקודמת. הרי לנו, שאף שרבי
 יהודה אינו דורש סמוכין בכל התורה, מכל מקום דורש סמוכים
 בפרשיות שבמשנה תורה.
 שואלת הגמרא: וְדָקְנָן החולקים על רבי יהודה באנוסת אביו,
 מדוע אינם מרבים אותה מהסמיכות האמורה, והלא הם דורשים
 סמוכין אף בכל התורה, וכל שכן שבמשנה תורה יש להם לדרוש
 סמוכין. משיבה הגמרא: אִי הָיָה פֵּרֶשֶׁת אֲנוּסָה סְמִיךָ לִיה ממש
 ללא יגלה כנף אביו, אכן כְּדָקְנָנְתָּ – והיה כדבריו, ואף חכמים
 היו דורשים סמיכות זו. ואולם הַשְּׂרָאָה דְּלֹא סְמִיךָ לִיה פֵּרֶשֶׁת אֲנוּסָה
 לפרשת איסור גילוי כנף אביו, (דהרי כתיב) 'לֹא יִקַּח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ
 אֲבִיו' בְּנִיחָא ומפסיק ביניהן, לפיכך סוברים חכמים שאין זו
 סמיכות. ולשיטתם מה שנאמר 'לֹא יִגְדַּל בְּנָהּ אֲבִיו', בְּשׂוֹמְרֵת רְכָּם
 של אביו הַקְּתוּב דְּרַבָּנִי – באשת אחי אביו שמת בעלה בלא בנים,
 והרי היא ממתנת ומצפה שייבמנה אביו, שהיא אסורה על הבן.
 ואף שבין כך היא אסורה לכל העולם משום מה שנאמר (דברים כה
 ח) 'לֹא תִהְיֶה אִשְׁתּוֹ הַחוּצָה לְאִישׁ זָר' ומותרת רק ליבמה, מכל
 מקום הוסיפה התורה איסור נוסף על בן היבם, וכדי לְעַבְדוֹ עֲלִיו
 בְּשָׂנֵי לְאוּנָן אם יבוא על יבמת אביו.
 חזרת הגמרא לדרן בשיטת רבי יהודה ושואלת: וּכְמִשְׁנֵה תוֹרָה מֵאִי
 מְעַלְמָא דרבי יהודה דְּרִישׁ סמוכים, על אף שבשאר חומשי תורה
 אינו דורשם. משיבה הגמרא בשני דרכים: אִיבְעִית אִימָא, משום
 דְּמוֹכַח מִמְקוּמָהּ שֶׁל הַפֵּרֶשֶׁת הַנִּלְמַדַּת שִׁישׁ לְלוּמְדָה מִהַפֵּרֶשֶׁת
 הַסְּמוּכָה לָהּ. וְאִיבְעִית אִימָא, טעמו של רבי יהודה הוא משום
 דְּאֵחָת הַפֵּרֶשֶׁת מוֹפְנִי – מיותרת כדי ללמדנו שיש לדרוש את
 סמיכותן.
 מפרשת הגמרא שתי דרכים אלו: אִיבְעִית אִימָא משום דְּמוֹכַח,
 דְּהָרִי אֵם דִּיבְר הַכְּתוּב בְּאִיסוּר עֲרִיזוֹת נוסף, אֵם בְּן לְכַתְּבֵיהּ רְחֵמָנָא
 גְּבִי שאר איסורי עֲרִיזוֹת שבפרשת אחרי מות, אלא בהכרח נכתבה
 שלא במקום הראוי לה כדי ללמד עליה מהפרשה הסמוכה לה.
 וְאִיבְעִית אִימָא משום דְּמוֹפְנִי, דְּהָרִי אֵם דִּיבְר הַכְּתוּב בְּאֵשֶׁת אֲבִיו,
 אֵם בְּן לְכַתְּבֵיהּ רְחֵמָנָא 'לֹא יִקַּח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֲבִיו' בְּלֵבָד, לֹא יִגְדַּל
 בְּנָהּ אֲבִיו' לִי שִׁיכְתָּב.

הגמרא מביאה את המקור לכך שעשה דוחה לא תעשה: דְּכִתְיִב
 (דברים כב יא) 'לֹא תִלְבַּשׁ שְׂעִטָּנוּ צִמְרָתִים וְחָדָר', ובסמוך לה
 נאמר (שם כב יב) 'וְדָלִים תַּעֲשֶׂה לָּךְ עַל אֲרְבַּע כְּנָפּוֹת כְּסוּתָךְ אֲשֶׁר
 תִּכְסֶּה בָּהּ', שהיא מצות ציצית. ונסמכו פרשיות אלו זו לזו ללמד
 שיעשה אפילו חוטי צמר לבגד של פשתים, או חוטי פשתים לבגד
 של צמר, לצורך קיום מצות עשה של ציצית. ואף שבכך נעשה
 הבגד שעטנו ונאסר משום 'לא תלבש שעטנו', מכל מקום נדחה
 איסור לאו זה מפני מצות עשה של מצות ציצית.
 הגמרא מביאה אסמכתא ללימוד דינים והלכות מסמיכות
 פרשיות: וְאָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, סְמוּכִים – סמיכות פרשיות מן התורה,
 מִנֵּיין שִׁישׁ לְדוֹרֶשָׁה וּלְלִמּוּד מַהֵם דִּינִים וְהַלְכוֹת, שְׁנַאמְר (תהלים קיא
 ח) 'נְאֻמָּנִים כָּל פְּקוּדֵי מְצֻיִם לְעוֹלָם, עֲשׂוּיִם בְּאַמֶּת וַיִּשְׁר',
 ומכאן סמיכות פקודי ה' זה לזה עשויים באמת ובושר, ולא
 לחינם נסמכו אלא כדי ללמדנו דינים והלכות.
 הגמרא מביאה הלכה נוספת הנלמדת מסמיכות פרשיות: וְאָמַר רַב
 שְׁשֵׁת אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר מִשּׁוּם רַבִּי אֱלֵעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, מִנֵּיין לִיבְמָה
 שְׁנַפְלָה לִיבוֹם לִפְנֵי אָחִי בַעֲלָה שְׁהוּא מוֹכַח שְׁחִין, ואומרת שאין
 רצונה ביבום אלא בחליצה, שְׁאִין חוֹסְמִין אוֹתָהּ – שאין סותמים
 את טענותיה וכופים עליה להתייבם, אלא שומעים לדבריה וכופין
 אותה לחלוץ, שְׁנַאמְר (דברים כה ד) 'לֹא תַחֲסוּם שׂוֹר בְּדִישׁוֹ, וְסְמִיךָ
 לִיה' כִּי יִשְׁכּוּ אָחִים יַחְדָּיו וּמַת אֶחָד מֵהֶם וּבָן אֵין לוֹ וּגְו' בְּקָמָה יְבֵא
 עֲלֵיהָ, ובאה סמיכות פרשיות אלו ללמדנו, שאף על פי שבכח
 היבם לייבם את האשה בעל כרחו, מכל מקום אין חוסמין את פי
 האשה וכופים אותה להתייבם למוכה שחין, אלא כופין אותה
 שיחלוץ לה.
 מחזקת הגמרא את דרשת הסמיכות בכלאים בציצית: וְאָמַר רַב
 יוֹסֵף, אֲפִילוֹ לְמָאן דְּלֹא דְרִישׁ סְמוּכִים פְּעֻלְמָא – אף לדעת התנא
 שאינו דורש 'סמוכים' בשאר חומשי תורה, מכל מקום כאשר
 הסמיכות היא בְּמִשְׁנֵה תוֹרָה – בספר דברים, אף הוא דְרִישׁ
 סמוכים. נמצא שדרשת סמיכות פרשיות כלאים בציצית הכתובה
 במשנה תורה היא לדברי הכל.
 רב יוסף מוכיח כדבריו: דְּהָא רַבִּי יְהוּדָה בְּעֻלְמָא – בכל התורה
 דְרִישׁ 'סמוכים', ומכל מקום בְּמִשְׁנֵה תוֹרָה אף רבי יהודה דְרִישׁ
 'סמוכין'. מבררת הגמרא: וּבְעֻלְמָא מְנַלָּן דְּלֹא דְרִישׁ רַבִּי יְהוּדָה
 סמוכים, דְּתַנְיָא, מִן עֲזַרְיָה אוֹמַר, נִאמְר (שמות כב יז) 'מְכַשְׂפָה לֹא תִתֵּן',
 ולא התפרש כיצד להמיתה, וְנִאמְר בסמיכות לפרשה זו (שם כב יח)
 'כַּל שֹׁכֵב עִם כְּתָמָה מוֹת יוֹמָת', סְמִיךְ עֲנָן לוֹ – סמך הכתוב את
 ענין מכשפה לשוכב עם בהמה, כדי ללמד, מָה הָאִישׁ הַשׁוֹכֵב עִם
 הַכְּתָמָה מִיתָתוֹ בְּסָקְלָהּ, אף מְכַשְׂפָה מִיתָתוֹ בְּסָקְלָהּ.
 אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה לְבִן עֲזַרְיָה, וְכִי מִפְנֵי שְׁמִיכוֹ עֲנָן לוֹ נַחמִיר וְנוֹצִיא
 מִכֶּשֶׁף וְהָ לְסָקְלָהּ הַחֲמוּרָה. אֲלָא לא מן הסמיכות האמורה למדנו
 דִּין זֶה, כִּי אֵם מִשּׁוּם שׂוֹכֵב וְיַדְעוּנֵי כָּל הַמְכַשְׂפִּים הָיוּ, ואף
 אילו לא נכתבו בפירוש היו מתחייבים מיתה, שהרי נאמר
 'מְכַשְׂפָה לֹא תִתֵּן', ואף אוב וידעוני מכשפים הם. וְלָמָּה יָצְאוּ אוֹב
 וידעוני להכתב בפני עצמם, ככתוב (ויקרא כ ב) 'וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי
 יִהְיֶה בֵּהֶם אוֹב אוֹ יַדְעוּנֵי מוֹת יוֹמָתוֹ בְּאֲבָן יַגְמוּ אֹתָם דְּמִיָּהִם בְּסוֹ',
 כדי לְהַקְשִׁיחַ את כל המכשפים לָהֶם, וְלִוְמָר לָהֶם, מָה אוֹב וְיַדְעוּנֵי
 מִיתָתָם בְּסָקְלָהּ, אף כל מְכַשְׂפָה מִיתָתוֹ בְּסָקְלָהּ. הרי לנו כי רבי
 יהודה אינו דורש סמוכין בכל התורה, ומשום כך מיאן רבי יהודה
 בדרשת בן עזאי מסמוכין.
 מבררת הגמרא: וּבְמִשְׁנֵה תוֹרָה מְנַלָּן דְּהָא רַבִּי יְהוּדָה דְרִישׁ סמוכין.

כאשר "יגעת" – שעניין היגיעה הוא באופן של היפך הטבע, יותר מהכוחות הרגילים – אזי "ומצאת", כמו מציאה שאינה לפי ערך
 הטרחה, והיינו, שההצלחה תהיה שלא לפי ערך היגיעה.

משיחת חג הפורים, ה'תשכ"ז

במות דף ד עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שישי) רמא

1 שותק הכתוב מלפרש זאת, וְתִיתִי – ונלמד איסור לבישה בגזירה
 2 שוה 'שעטנו שעטנו' מהעלאתה. שהרי נאמר בלבישה 'לא תלבש
 3 שעטנו', ונאמר גם בהעלאתה 'ובגד כלאים שעטנו לא יעלה עליך',
 4 וכשם ששעטנו האמור בהעלאתה אינו אלא בצמר ופשתים, הוא
 5 הדין לשעטנו האמור בלבישה. ואם כן מיותר 'צמר ופשתים'
 6 האמור בה כדי לדרוש סמוכים.
 7 מקשה הגמרא: ולשיתת תנא דבי רבי ישמעאל סתם בגד שבתורה
 8 היינו צמר ופשתים, טעמא – וכי טעם מה שהותרו כלאים בציצית
 9 הוא רק משום דְּתִבַּב רְחֻמָּנָא 'צמר ופשתים', ומתוך כך מותרת
 10 הפרשה ללמוד ממנה סמוכים, הא לאו הכי – אבל בלא יתור זה
 11 לא היינו דורשים סמוכים, וממילא כלאים בציצית הוה אמינא
 12 דְּתִבַּב רְחֻמָּנָא. והקתיב בפרשת ציצית 'ועשו להם ציצית על פני
 13 כנדיהם', ולדעת תנא דבי רבי ישמעאל שכל פגדים סתם האמורים
 14 בתורה צמר ופשתים הם, בהכרח שאף בגד האמור בפרשת ציצית
 15 מצמר או פשתים הוא. וְאָמַר רְחֻמָּנָא עָבִיד לִיה – תעשה לבגד זה
 16 פתיל תכלת, ותכלת הרי עמר (צמר) צבוע בתכלת הוא, ואם כן
 17 בהכרח שהתירה התורה כלאים בציצית, ואין צורך לדרוש היתר
 18 זה מסמוכים, ושוב יקשה למה נאמר 'צמר ופשתים' בשעטנו.
 19 מפרשת הגמרא את קושייתו: וממאי ד'תכלת' מין עמר צבוע הוא
 20 ולא מין אחר הצבוע בתכלת. שהרי נאמר בבגדי כהונה (שמות לט
 21 כח) 'מכנסי הגד שש משור', ו'בד' הוא מפשתים, הרי לנו ש'ש'
 22 הוא פשתים, ואם כן מ'שש' הוא פשתים (פשתון), בהכרח
 23 ש'תכלת' האמור בשאר בגדי כהונה כהונה (שמות כח ט) 'תכלת וארגון
 24 ותולעת שני ושש', עמר (צמר) הוא.
 25 מתרצת הגמרא: איצטרף הכתוב ללמדנו שכלאים מותרים
 26 בציצית, ולא היינו יודעים זאת ממה שציונה התורה להטיל חוטי
 27 צמר בבגד פשתים. כי סלקא דעתך אמינא לפרש את הכתוב
 28 כְּדָבָא. דְּרָבָא רַמִּי – הקשה סתירת הכתובים, כתיב 'ציצית הקנף',
 29 ומשמע שטיל בבגד חוטי ציצית ממין הקנף של הבגד, ואם הבגד
 30 הוא של משי יטיל בו ציצית של משי. וכתיב 'צמר ופשתים'
 31 באיסור שעטנו הסמוך לפרשת ציצית, ומשמע שיהיו חוטי
 32 הציצית ממין צמר או פשתים בלבד, ואפילו אם הבגד עצמו עשוי
 33 ממין אחר. הא כיצד יתפרשו שני כתובים אלו. אלא חוטי צמר
 34 ופשתים פוטרין את הבגד מן פגד שהוא מין (צמר ופשתים),
 35 ופין בבגד שלא כמין כגון בגד משי, ואילו חוטים העשויים משאר
 36 מין, רק פגד העשוי ממין הם פוטרין, אבל שלא כמין אין הם
 37 פוטרין. ולדברי רבא היה מקום לומר שלא ציונה התורה להטיל
 38 צמר תכלת בציצית אלא אם בבגד של צמר, אבל בבגד פשתים
 39 טיל רק ציצית של פשתים. לכן נאמר בשעטנו 'צמר ופשתים'
 40 ללמדנו שכלאים מותרים בציצית.
 41 בתחילה הבינה הגמרא מדברי התרצן שתנא דבי רבי ישמעאל
 42 סובר לגמרי כרבא, ועל כן תמהו: והא תנא דבי רבי ישמעאל
 43 בהכרח לית ליה דְּרָבָא בדרשת 'הכנף מין כנף', שהרי לדעת רבא
 44 למדנו משם שמצות ציצית נודהגת אף בבגד של שאר מינים, ואילו
 45 לתנא דבי רבי ישמעאל, אין מטילים ציצית אלא בבגד צמר או
 46 פשתים, שכן משמעות 'בגדיהם' האמור בפרשת ציצית היא רק
 47 בגד צמר ופשתים.
 48 הגמרא מפרשת את התירוץ האמור באופן אחר: איצטרף הכתוב
 49 ללמדנו שכלאים בציצית מותרים, כי סלקא דעתך אמינא כי דיוקא
 50 דְּרָבָא 'הכנף מין כנף', ולא שסובר תנא דבי רבי ישמעאל כתשובת
 51 רבא, אלא שלשיתנו היה מקום לדרוש כתוב זה באופן אחר. והכי
 52 קאמר רְחֻמָּנָא, 'הכנף' שיהיו חוטי הציצית ממין הכנף, ועבדי ליה
 53 (עשה לו) חוטים של צמר לכנף של צמר, וחוטי פשתים לכנף
 54 פשתים. וכי עבדת – ובאשר תטיל חוטי צמר לבגד צמר צבעיה
 55 ו-תצבענו בתכלת, אכל חוטי צמר לבגד פשתים וחוטי פשתים
 56 לבגד צמר לא תעשה כלל משום איסור כלאים. על כן כתב רְחֻמָּנָא
 57 'צמר ופשתים', כדי ללמד שאין דורשים כלל 'הכנף מין כנף', ובא
 58 הכתוב להיתר כלאים בציצית, ולומר דאפילו חוטי צמר לבגד
 59 פשתים וחוטי פשתים לבגד צמר תטיל.

1 אלא שמע מינה שכתוב זה נכתב לאפנויי – ליתור, כדי שנדרוש
 2 את סמיכותו לפרשה הקודמת של אונס, ונפרש את 'כנף אביו'
 3 באונס אביו.
 4 הגמרא חוזרת לבאר את דרשת הסמיכות שבפרשיות כלאים
 5 וציצית: וְגַבִּי צִיצִית נְמִי יש לדרוש בה סמוכין משום שני הטעמים
 6 שהוזכרו לעיל, איבעית אמיא משום דמוכת, ואיבעית אמיא משום
 7 דמופתה. מפרשת הגמרא את דבריה: איבעית אמיא משום דמוכת
 8 שיש לדרוש את סמיכות ציצית לכלאים, דהרי אם ללמדנו את
 9 עצם דין ציצית, אם כן לכתביה רְחֻמָּנָא 'גדילים תעשה לך' גבי
 10 עיקר פרשת ציצית הכתובה בפרשת שלח (במדבר טו לז-מא), למאי
 11 הלקחא פתייה קא – מדוע נכתבה שלא במקומה אלא בסמיכות
 12 לפרשת כלאים, בהכרח כדי לדרוש מן הסמיכות להתיר כלאים
 13 בציצית. ואיבעית אמיא משום דמופתה (מותר) דין כלאים
 14 שנאמר כאן, מוכרי (שהרין) כבר כתב רחמנא בפרשת קדושים
 15 'וכנף כלאים שעטנו לא יעלה עליך', אם כן 'לא תלבש שעטנו'
 16 הכתוב בסמיכות לפרשת ציצית למה לי. אלא שמע מינה שנכתב
 17 כדי לאפנויי – ליתור ולדרוש להיתר שעטנו בציצית.
 18 מקשה הגמרא: הני שתי פרשיות שעטנו הכתובות בתורה מצד
 19 צדיק, ואין הפסוק 'לא תלבש שעטנו' מיותר. דהרי אי כתב רְחֻמָּנָא
 20 רק 'לא יעלה עליך', הוה אמינא כל הך הך העלאתה על הגוף אפר
 21 רְחֻמָּנָא ואפילו כהעלאתם של מוכרי פסות המעלים את הכסות
 22 על כתפם בימות החמה כדי להראותה לקונים, ואינם מתכוונים
 23 להנאה. לכן כתב רְחֻמָּנָא גם 'לא תלבש שעטנו', כדי ללמדנו שאין
 24 העלאת אסורה אלא בשיש בה הנאה, דומיא דלבישה ממש דאית
 25 ביה הנאה של חימום בלבישתו. וכן אי כתב רְחֻמָּנָא רק 'לא תלבש
 26 שעטנו', הוה אמינא שדוקא לבישה דנפיש הנייתה (שמרובה
 27 הנאתה) אסורה, אכל העלאתה בעלמא שאין הנאתה מרובה כשל
 28 לבישה היינו אומרים שלא נאסרה, לפיכך כתב רְחֻמָּנָא 'לא יעלה
 29 עליך' כדי לאסור אף העלאתה. אם כן אין כאן שום יתור לדרוש
 30 מחמתו את סמיכות שעטנו לציצית.
 31 מתרצת הגמרא: אף שעיקר הכתוב אינו מיותר, מכל מקום אי
 32 אפשר לומר שבא רק ללמד על העלאתה שאינה אסורה אלא
 33 כשיש בה הנאה, משום שאם כן לכתוב רְחֻמָּנָא רק 'לא תלבש
 34 שעטנו', צמר ופשתים' שנאמר בהמשך הכתוב למה לי. ואין לומר
 35 שנכתב כדי ללמדנו ששעטנו אינו אלא ממין צמר ופשתים,
 36 דמכרי (שהרין) כבר כתב באיסור העלאתה 'וכנף כלאים שעטנו לא
 37 יעלה עליך', ותנא דבי רבי ישמעאל, הואיל ונאמר בתורה בכמה
 38 ענינים פתם כנדים בלא שיפרש הכתוב ממה הם עשויים, ופרט לה
 39 הקטוב פאחד מהן – בנגעי בגדים, ש'בגד' היינו צמר ופשתים,
 40 ככתוב (ויקרא יג טז) 'והבגד פי יהיה בו נגע צרעת כבגד צמר או
 41 כבגד פשתים, אף כל מקום שנזכרו בתורה בגדים סתם כוונת
 42 התורה לבגדי צמר ופשתים, ובכלל זה גם הכתוב 'ובגד כלאים
 43 שעטנו' מדבר בבגד העשוי מצמר ופשתים. שהרי לשון 'שעטנו'
 44 משמעו שני מינים מחוברים, ורק מיני צמר ופשתים בלבד קרויים
 45 'בגד', ואם כן בהכרח שאיסור שעטנו אמור רק בבגד העשוי
 46 מצמר ופשתים יחד. ואם כן 'צמר ופשתים' דכתב רְחֻמָּנָא בשעטנו
 47 למה לי. אלא שמע מינה שנכתב 'צמר ופשתים' כדי לאפנויי –
 48 ליתור ולדרוש את סמיכות פרשת ציצית לשעטנו.
 49 שוב מקשה הגמרא: ואפתי (ועדיין) איצטרף הכתוב לפרש גם
 50 בלאו של לבישה ששעטנו הוא מצמר ופשתים, ואף שכבר נאמר
 51 'בגד' בהעלאתה, משום דסלקא דעתך אמינא, שדוקא העלאתה היא
 52 האסורה רק בצמר ופשתים משום דלא נפיש הנאתה (שאיך
 53 הנאתה מרובה), אכל בלבישה דנפיש הנייתה (שהנאתה מרובה),
 54 היינו אומרים שאף בכל שאר תרי מיני המעורבים בבגד אחר אפר
 55 רְחֻמָּנָא, ולאו דוקא צמר ופשתים. על כן כתב רְחֻמָּנָא 'צמר
 56 ופשתים' גם לגבי לבישה, ואם כן אין כאן יתור לדרוש ממנו
 57 סמוכים.
 58 מתרצת הגמרא: אין לומר שנכתב 'צמר ופשתים' בלבישה כדי
 59 ללמדנו שרק הם אסורים בשעטנו, שאם כן לשתוק קרא מיניה –